

Csongor Andrea

MINDEN(N)EK ELLENÉRE

2022-03-26 | **POSZT-COVID VILÁG, VERS**



A lyukakon keresztül kerozin szivárog,
szennyes patakokban folyik a borításon.
Pókhálószerű törésvonalak ágaznak szét a törzsön,
és mindenütt zegzugos felmaródások.

A szárnyra festett lajstromjel beégett az anyagba.
Karcolásnyomok. Felnyílt a burok.
Nincs arra utalás. Nem bizonyíték arra, hogy.
Csak látvány, mely nem magáért beszél.
Nem arra szolgál.
Nem mutatja, hogy.
Nem jelzés, hogy a konstrukció hibás,
hogy földre kényszerítették volna a gépet,
arról sem szól, hogy nem védte meg
repülés közben a kötelék sem.
Nem annak a nyoma, hogy nem volt repülőerő,
hogy sérülékeny a váz, hogy nincs légjogosultsága,
hogy végül éppen csak elhúzta a csíkot
valahol a radarok alatt szállva.
Annyit jelez csupán, hogy tényleg repültem,
hogy odafenn szálltam,
hogy bár hassal súroltam a kifutópályát,
szilárdsági tartalékom az útra elég volt,
hogy mégis landoltam
– végül elértem a bázist.

A vers Z. Karvalics László esszéjéhez kapcsolódik.

kép | shutterstock.com